

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicizšcžeńni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njedžela po šwjatej Trojizny.

Psalm 78, 1—7.

„Słysz, mój ludo, mój šakoń; nakhilcže šwoje wucho k rěczi mojeho rta. Ja chzu šwój rót wotewrič k pschiblowam a chzu stare wězy powjedacž, kotrež my šmy šlyšcheli a wěmy a nam našchi wótzojo šu powjedali.“ Tak Akaf, Boži spěwał, psalm šapoczina, w kotrymž Bože škutki nad Izraelom powjeda a roskladuje k rošwuczenju šwojeho luda. „Słysz, mój ludo!“ kaž profeta š mozu, š poknomozu psched wušchomaj šwojeho lubowaneho luda hlóš posběhuje. A předať Anjesowy dženska namołwja:

Wopomń, Anjesowy ludo, jeho wulke škutki w jeho kraleštwje!

1. Wutń! Persiski spěwač je, praji šo, wjazy štow hróncžkow wudžělał k šhwalbje jeneje jenicžteje kwětki, róže, a w kóždym hróncžku šašo něšto nowe a wošebite wo njej wuprajil. Tak móžesz na kóždej papjerzy Božeho pišma šašo něšto noweho wo Božich škutkach namałacž. „Stare wězy!“ Akaf praji, ale tež naš hišcže šobu nastupa a šapšimuje, šchtož wón šwojemu ludej do pomjattka woła. Čitajcže ras žny 78. psalm! „Wón rošdžěli to morjo a da jim psches njo hič; a postaji wodu jako murju. Wón da jim jako dešcž hič to mana k jědži a da jim njebjeski šhlěb.“ A tak wšchelle wopošasma Bože wot Mójsaša hač do Davita. „Wón wša jeho wot wozow, šo by jeho lud Jakuba pašł a jeho herbštw Izraela. A wón pašesche tež jich se šwojej wutrobnej šwěrnosčju

a wjedžišche jich se šwojimaj rukomaj rošomnje.“ Tón Anjes šam tak šwój lud wjedžišche a wopošasa šo dobročiwny, šwěrnny, šmilny. Šak wjele wě wšchał šwjaty spěwač wo njedostojnosčzi Izraela a jeho hrěchach powjedacž! Wón rjeknje: „Šich wutroba njeběšche špravna pschi nim a njeběchu šwěrnni na jeho šwjastku.“ Njepowjedaju našchemu ludej tež papjerki šamych jeho štwišnow te škutki Bože wot Lutherowych dnjow hač do čaša našchich wótzow, kiž šu lědy woczy šandželili, a hač do dženska? „Słysz, mój ludo!“ W pošlednej wójnje, kiž běšche tež pošasanje na žiweho a džiwow-bohateho Boha, wojak štaršchimaj domoj pišche: „W tajšim čašu, kaž kiž nětlle je, čłowjek wutnje, šo na Boha wobrocžicž a na njeho šwoju nadžiju štaicž.“ A šašo, jako buchu tam mješ wojakami knihi wudžělowane, dha někotři šabawne knihi šebi žadachu, ale tež Nowe Testamenty, ščjenja a małe modleške šo žiwje žadachu. „W nozy wošolo 12“, powjeda pošelnit“, šo klapasche. „Ja prošcu wo Nowy Testament“, šo wotkach šawola. Šrajny wobornik to běšche, kiž njedaloko na štroži štejesche.“ Šřebne je, šo tónle hlóš šašo šo wokrjedž našcheho luda šlyšcž dawa. Wjele tyšaz je Bože škutki šakulo. W dobrnym mēje šu do šapomnječza pschishle. Boža lubosč, pomoz a hnada jim ša mało abo ša ničšo placzi. Črjódny šu šo wošebje w pošlednich čašach k šlěboru a šlotu a šwětej jako k šwojemu Bohu pschibwrocžile. Pschi wulkich dobrotach rjeknu: „Šchto je Bóh pschi tym činič? A pschi domachpytanjach rěka: „Šchto móže šchto ša to? Tak šo Bóh

šabudže, džakownošč wutupi a šwědomnje pohlušchi. Słyšch, ludo, a wukń pšes Bože wodženja. Wone móz-
nje k wutrobje rěčja, wone njeišu wot čłowjekow namy-
šlene a tebi natyšnjene. Sacziń wucho ša falschnych pro-
fetow a samjednikow, kiž tebi škodu činja. Albo nimamy
tež šwědczenja pšed 100 lětami wo tym, kaš wšchudžom
dele džěšče, jačo chychu jenož čłowškemu rosomej płaczič
dacž? O krašny je našch Bóh! Hladaj na njeho, čžetpaj
š jeho šjewjenja! Wón kžošta, ščtóz njemužima jeho dary,
njepšhipošnawa jeho ruku a njepošlucha a njemušnje š jeho
šłowa.

2. Wucž, Knjesowu ludo, jeho wulke škutki w jeho
kraleštwje. Ašaf šwój šhěrlušch rošwuczenje mjenuje.
Chychšče paš wón šam jenož wucžičž? „So bychmy to
njepotajili pšed džěčžimi, kiž pščinu; šo bychu čži pšči-
chodni wukli; šo bychu woni na Boha šwoju nadžiju šajili
a džerželi jeho kašnje,“ taš wón wšchěch namoštwejo do
teho nadawka štaja, šo maja wucžičž. Krašny je nadawš
prědarjom a wucžerjom! Wyšokli, šwjaty škutš, šo woni
narod po narodu k Bohu wodža, k wěrje a pobožnemu
žiwjenju pošašja. To je wšchaf wotyšnjeny šonz wšcheho
wucženja, šo džěčži a lud wotroščje, kiž šwojeho Boha
šnaje, jeho lubuje a jemu šo dowěri a wěšty w jeho pu-
czach šhodži. O šo byla našcha wucžba žiwa a plódna!
Bóh šam chžyl še šwojim duchom pola naš w žyrkwojach,
šchulach a domach byčž. Haj, tež w domach. Tu šlyšchišch,
nanowa a macžerna wutroba, ščtož te žtebje nastupa. Še
Bóh tebi daš špóšnacž šwoje škutki a wodženja, potom mašch
je tež tym šwojim wóššičž, Božu šhwalbu pšhiporjecž a
šbožo šwojich lubnych, kiž šu š tobu šjednocženi jačo
štawu na jenyu čžele, pytačž. Njebudž wotwlatowazh a
šłabny! Budž šwěrnny profeta a mēšchnik! Našch lud,
kiž je šjednocženy w šbožu a njēšbožu, ma šjednocženy byčž
w Bošu. Wucž džěčži dobre, šapocž pola mašch. Wone
džrbja šacžucž, šo Bóh w domje bydli, a wotrošč w boha-
bojoščje. Šedny štaw ma druhemu drohi dar wěry a boha-
bojoščje, čžescženja Božich kašnjow a šchescžijanske nałožki
jačo najlěpšče herbštwo pšchepodacž.

Šedžbuj, hacž tež Bóh w twojim domje a mandžel-
štwje, w twojim bēhu žiwjenja, we wjēšlach a domach-
pytanjach šo njeje widomnje wopokasaš. Njemóžesch prajicž:
Džakowano Bohu! to je? Duž wukń a wucž! Njēša-
budž jeho dobrotow! Šromadž šebi žohnowanje še šho-
njenjom šwojeho žiwjenja. O šo bychmy tež my mohli
pšalm k rošwucženju šapšewacž! O šo by našch lud, tež
našch dom a našcha wutroba šhwalbny šhěrlušch mohla
šanjescž:

Ša šo čži, Knježe, džakuju
Ša twoju dobrotu
A twoje škutki rošnješu,
Šdžezž šym a šdžezž ja du. Šamjenš.

M. w M.

Dwojaka bojošč.

Pobožny biskop Marcžin š Toursa bu ras na šamotnym
pucžu wot rubježnika nadpadnjeny, šotryž chychšče runje šwoju
bróš na njeho šložicž. Šako paš wón do biskopoweho mērneho,
bješštrachocžiweho woblicža hladašče, še špodžiwanjom ružy špadnyčž
da a šo jeho woprašča: „Njebojišch dha šo ty? Šlej, twoje
žiwjenje w mojej ružy leži!“

Šyle šmērny biskop wotmolwi: „Ša šebje šo ničeho njē-
boju — pšchetož ja móžu jeno žiwjenje šhubicž. Ša tebjē paš

šo wšcheho boju — pšchetož ty šy na tym, šwoju dušchu
šhubicž!“

Tale wotmolowa rubježnika taš hluboko trjēchi, šo mjelcžyž
bróš wot šo čžišny a šo pojšchi šłowy wotšali. Wón šo šwojeho
šłóštneho rjemjēšla wšda a bu š róbnym čłowjekom.

F.

Šhryštuš, našch winow.

Našch winowy pjenš Šhryštuš je —
Njēch hačosa šym plódna;
Wón je to prawe žiwjenje,
Mi druha móž je ščłódna.
Ša hižom w šwjatej šchcženizy
Wuch do Šhryštuša šchcžepjēny,
Duž we nim šawoštawam.

Wón plóžži, nošny, čžičži mje,
Mi dary Duča dawa;
Mje šchewja možy njēbjēše
A šhlni wěra prawa.
Š tym runam ja šo hačošy,
Kiž debja mnohe wupłody
Mi k šbožu, Bohu k čžescži.

Šdžž na mój hrěch Bóh šurowi
A jeho hněw mje žaha,
Dha winowž šwój ščšit dawa mi,
Mje š liščžom křyje šwaha.
Šaj, w šhlódku Šhryšta šašlužby
Ššym křyty, derje ššhowany,
Duž njēch šo jeho džeržu.

Ššym w žiwěj wěrje duchownje
Ša š Šhryštom šjednocženy,
Dha wón tež we mni woštanje,
Šo — tašle wobhnadženy —
Ššym na nim plódna hačosa,
Kiž Bože špodobanje ma
A šwojim bratram šluži.

Duž prošču, Boži winowzo,
Šo njēbyš hašša šucha,
Njēch twoje možy žolmja šo
Mi do mojego ducha;
Ach, šakorjēš pšchēž šhubscho mje
Pšchēš šwoju hnadu do šebje,
Dha čžerstwe plódy njēšu!

K. A. Fiedler.

Šswětny duch a Boži Duch.

Bur, kiž bēšče hacž do wóšbomdžēšateho lēta bohaprējēš byš
a nētko na wódnizy šhoru ležēšče, da mje šawołacž, šnaty duchowny
powjēda, a mje prošchēšče, Božu šmilnošč ša njeho wuprošhēčž.
Ša jemu prajach, šo njēbyš tola žaneho štracha pšchēš šmjercžu mēš.
Wšchaf žadny Bóh njeje, ščtož je wón taš a taš hušto wobkručžo-
wal. Duž wón še žalóšnym hložkom šawoła: „Bóh je, nētk
w šmjercži to čžuju, nētk to wēm“. Ša jemu Boha w jeho
prawdoščži a šwjatoščži pšhipowjedach, ale tež w jeho hnadže a
šmilnoščži. Wošpjet myšlach, šo mohł wón hišchče k pošucže
pšchicž; pošlednje šłowo teho muža paš bē: Ščtó budže moje
wošny pižowacž, hdnž tu ja wjazy njēbudu? To je šonz njewěry.

Šnaš, pošdžišcho duchowny w Šarlinje, bēšče na jenyu přēdo-
wanju pošašal, kaš my, šo bychmy wēricž a šbóžni byčž mohli.

šwjateho Ducha trjebamy, a potom praschenje stajil: Seže dha wy hižom i naleženjom wo šwjateho Ducha prošyli? To burej psches wutrobu džěšche, kiž běšche hewať najporjadnišči cźlowjeť w zplěj wšy byl — a wón durbjesche pschi šebi i cźicha wusnacž: To hiščcže ženje cžiniť nješym, a wón šebi pschedewša, to hiščcže tón šamy wječor cžinicž. Wón šo poklafny. Ale jemu bu tať styštno, šo stanjšchi do jstwy džěšche. Na drugi džen do města jědže. Šako je šam w kěrkach a ša šwojim žiwjenjom myšli, wón wšchelaforny hrěč namaka a šašo počnuje wo šwjateho Ducha prošycž.

Wón i duchownemu pschińdže. Se šylsami šastupi. „Šcho dha plakacže?“ šo Šnať prascha a ša wotmolwjenje dosta: „„Mojič hrěčow je telko““. Duž šo duchowny w njebieskej wješelošcži šawješeli. „„Ach““, tón pokutny rjekny, „„wy šo tať wješelicže, a ja se šyškom njewěm hđže““.

„Njedurbjať ja šo wješelicž?“ Šnať šnapšhecžimi, „dofelž je w njebieskach wješele nad hrěšnikom, kiž pokutu cžini? Šlejče, mój pschecželo, něť macže jenož wěricž, šo je Šesuf Šhryštuf, wěrnny Wóh a cźlowjeť, Waš šhudeho, šhubjeneho a šatamaneho cźlowjeka wumohť wot wšitkich hrěčow, wot šmjercže a wot cžertowškej mozhy, a potom seže šbóžny. Modlmoj šo, šo by šwjaty Duch, kiž je pokutu we Waškej wutrobje šbudžil, něť tež wěru špožcžil“. A wonaj šo w hromadže modleschtaj.

Šako Šnať bližšchu njedželu šchizowaneho Šbóžnika wobohim hrěšnikam na přědowanju psched wocži molowasche, duž tón Šnjes temule mužej i žiwej wěrije dopomha, kotruž je wón potom hacž do wyšokaje staroby wopokasal a wobtwjerdžil i wjele dobrými skutkami še šhwalbje teho Šnješa.

M. w M.

Sserbowka.

Historiška novella wot Š. Židuša. Šešerbščicžil K. A. Fiedleř.

IV.

Nasch mlody pschecžel po tym wobidnym šathadže na Šhocžebuskim hrodže něščto cžaba doľho w tych wuskich měščcžanskich hašbach woľoko šludžěšche, kotrež padawa šurjawa hiščcže šhmurnišche a nješpšhecželniwišche cžinjěšche. Šeho cžolo palešche a jeho wutrobu móžnje džělasche, kaž by čhyľo něščto se šebje štorcžicž, šchož jo jato šhodojta duščesche. „Šašlepjeni njewušcžnyh“, wón psched šobu mórcžesche; „bóřny cžaf pschińdže, hđžež šhonicže, šo moja hlowa a ruľa wot njepraweho naroda cžerpilěj nještej! Šanšo Šhorjelški, wšmi šo na šedžbu! Šchirunam-li twojeho nana i tobu, pschińdu na myšli, šo njemóžěš jeho šyn byč. Wón bě rjekowški a nadobny, ty kóždy cžaf štruchly a šamokhwalny; wón mje i počěscžowanjom jato potomniľa i kralowškej křwě pschijimashche, ty bě ľědy psches jeho nanowški nahlad we wušdže džeržecž, šo w jeho šamšnym domje šo mnu jato Šserbom kaž i wucžištom cźlowještwa nješathadžěšche. Šb, ja teho šnješa namakam, hđžež šo mi njemóže šminyč, ale šměje i tym Šserbom wojowacž, a potom čhyemny wohladacž, cžeje ramjo je šylnišche, šchoť je ľěpšchi rycžer.“ — „Wboha macž“, wón po šastawzy pokrəcəšche, „šajtu bolosč cži hanjerške janyti cźlowjeka hiščcže w rowje cžinja! Šawěrnje, ty šy nadobnišcha byľa, dnyžli tón, kotryž mje pľodžěšche. Šak mohť tež i radosčju na šwojeho kralowšeho nana majestosč, psches nješdžeržliwosč a štruchľosč wotšwječenu, wróczo špominacž! Žiwjenje a škónčjenje krala Wjazšława nještej pschisprawnej, mje na moje šempšchidženje i nanoweho boľa hordeho cžinicž; šterje hiščcže to cžiche cžerpjenje a ta šwjata lubosč mojeje šerbškej macžerje.“

Šob tajšimi rošpomnjecžemi bě wón hacž na torhoshcžo došchol. Na wotpučžowanje w cžěmnej nozy njebe myšlič; tež cžehnjěšche jeho i nješchewinjomnej mozu do tamnej wuškej haški, hđžež bě

šo jemu po doľhim cžafu přeni křocž šašo lubosč dostaľa. Wottal njemóžěšche pučža šmylicž, duž se špěšcžny mi křocželemi i tej šhěžy šhwatasche, psched kotrež bě na šměrkach šwoju rjanu cžetku postrowil. Durje namaka hižom šamšnjene, a haľle po šylnym šapanju buchju jemu wotewřene. Wón kracžěšche psches wuški dwórcž a hladašche psches mutne wofna do pošhmurnej štwicžki šadneho twarjenja, kotruž bě psched maľo hodžinami haľle wopušcžil. Šched maľym dubowym šlidom, i šhribjetom na šhachle šlehniena, ta šedžěšche, kotruž pytasche. Šłowa bě šo jej i nadram nahilila, a pošne rošplecžene wlošy jejne lubošne woblicžo i džěľa šašchlewjerjomachu. Maľa ruľa, pschi wšchěm džěle rjana, i lohka na šlidže wotpučžowasche jato dokonjane wobšamšjenje pošneho běleho ramjenja, kotrež žadny šawištny ruľaw wócžku mladženja nješapšchitřwasche. „To holecžo je rjane“, wón šchepťny. Wutroba jemu roščěšche, a wón bliže i wofnej postupi. Šinaschi bě šchol, hinaschi pičišchol. Šathad na hrodže w Šhocžebusu bě na wotomik jeho hordo šnicžil, wón šo jej runy šačuwasche, a nóżna hodžina bě macž jeho žiweje fantasije a jeho do teje wuškej štwicžki cžerjěšche. Cžišche do wofna šakłapa. Šjana holecžka šo pošběhny, šebi doľhe wlošy i woblicža šchtrěhny a njedowěrnje psches wofno hladašche.

„Wocžin, Maľka“, wón cžišche prošcho džěšche; „ja pschińdu, šo byč tebi božemje prajil!“

Wotomik šo wona dljěšche, pschetož štara njedowěra šašo wozucži; potom pať džěšche roššbudžena i durjam a je wotewřěšche. Nještažene žónške natury, kotremužkuli štawej tež pschibškuscheju, maju zunje cžucže ša to, i šajkim wotpošladanjom šo jim mužški bliži. Šeno Ščěmž budžišche na kóždy pad wotpošasany byl, pschetož nje-dowěra pschecžimo Ščěmžam běšche w tehdomnišchim cžafu wurjadnje wulka a je to i džěľa hiščcže džěňša tať. Šorědko budže šo šerbška holecžka němštemu mužej bližicž.

Šako wón šastupi, jemu wona se špodžiwanjom, ale njebojajnje ruľu pošćicži, kotruž wón i cžoplym kľóžom šapšchija. Šotom jej i woblicžom, šľědy ššchidženeho horda hiščcže jasnje pošawoznym, do rjaneho wócžka šhladowasche a njemóžěšche šebi šapowjedžicž, ju i ruľu wobjecž a i šebi ščahnyč.

„Wy šče jara rošhorjenty“, šo wona i nim do rěčow da, jato bě jeho wobjecže wotomik cžerpila a šo potom zunje wuwinyľa; „šče tajšeho napohłada, kaž něščto, kotrehož je něšajke nješbože potrěchilo.“

„Nješbože to nochžu mjenowacž; šnana je moje šbože“, mľodženž cžmowje wotmolwi; „ale wjecžicž šo čhy nad pošćerjemmi a šazpiwarjemmi Twojeho a mojeho luda. Durbju wuprajicž, Maľka, šchož čhy mi wutrobu ššlucžicž, hewať budu tóřny.“ Še špodžiwanjom wona i njemu horje šhladowasche.

„Šsu mje i hrodu wuštorfali, kaž pša“, wón šchijjo poštrəcəšche, „dofelž bě moja macž šotra Twojeho nana. Šolecžo, nješacžuwasch šo mnu šanjecžěscžowanje Twojeho luda?“

„Mój lud, ach, njeje žadny lud wjazny!“ wotmolwi holecžka i šchepotazym hľošom; „kaž Ššraelitojo šmy mjes zušbnikami žiwi a šo pod šrudowanjom šwojich pošćiščerjom wijemny. Wutrobištosč je w našchim ludu wuhajľa; wón je šo do šplaha wotrocžkow pscheměnil; a kaž ruľa, na ššakle džělo šwucžena, mošłata bywa a kľóč cžěžľeho gratu, i kotrymž džěľa, wjazny nječžuje, tať je tež štuleny duch mojeho luda pošupjeny ša cžěscž šwojeho rodu, kaž ša šwoje šanicžowanje.“

„Ša wěm, šo našcha šwójba i křwě štarych šerbškich kralow wušhadža,“ džěšche mladženž po šastawzy, „a na šynku twojeho hľoša šhlyšchu, šo tu hanibu hľuboľo šačuwasch, kotraž ju cžeži; njemyšlišč Šh, njemyšli Šwój nan na to, šo nad tymi pošćiščerjemmi wjecžicž a tu pošdu šašo wobdžělowacž, na kotrež něhdy našchi wótžojjo wušhwachu a žnějachu?“

„Haj, ja našču hanibu saczuwam“, snapšecziwi Sserbowka f bñšeczagymaj woczomaj; „šym ju hižom husto saczuwala, hdyž jako družka a posdžišcho jako sazpiwana služobniza w domach Nēmzow won a nuts khodžach. Tehdy šym spósnacž nawukla, kať bolosčiwie sazpiwanje je; a hdy bych to šamo tež šwoje dla pšchětracž mohla, dha čže šo mi tola mohł-rjez wutroba łamacž, hdyž na to myšlu, šo budže sažo abo posdžišcho mój nan dla šamostatneho hladanja šwojeho rjemješla pšcheradženy, wonje-čžesčeny a ł njewólniškemu džělu nusowany, šo by šebi a mi žiwjenje šdžeržal.“

„Ša, to dyrbi, to móže pšhestacž, jeli ma Twój nan tu wutrobitosčž, je šwojimi narodnymi bratrami wójnu pšchecziwo Nēmzam wažicž. Ša Šam na pomoz pšchidnu a —“

„Čžišče“, jeho holecžo satorhny a bliže ł njemu stupi, „njewurjekuj tajke strašchne šłowa tať wótšje; ščženy maju wušchi! Njewěšch, šo nješbožowny ša šwoje hubjenstwo šabyčže pyta? Nēmžy šu mojemu ludu šrědki ł temu do rukow dali: wopikstwo pocžina jón wobfnježowacž, žalostny šlubatowaršč naschich pšchinardženyh njepšchecželow. Šeho myšle šu womutnyle, jeho wutrobitosčž je wofipriła; pšdla šwucženja 300 lětnego njewólništwa jón tónle njepocžinč kludži. U tež mój nan — bėda mi, šo dyrbju to wurjez — je jemu podčžignjeny. Njewostaň wjazy dolho, šo šebi, jemu a mi nēšajke poniženje salutujesč. Ša hodžinu šo wón wrěcži; wón Čže njepmje wjazy jowle trjedicž!“

Njana holecžka hłojčžu poškili a šylsa šo pšches jejne kēžėjaze licžto kulešche. Młodženzej bu čžoplo wotoło wutroby. Šižom šamobycže ł tajkim lubošnym štworjenjom budžišche bješdwělnje jeho šantafiju šahorilo; tola tu bē wjazy dnyžli šantafija: Pšchiwušne horjo wježe nadobne dušche husto twjerdscho hromadu, dnyžli mlodosčž a rjanosčž, a kať wjele bóle je temu tať, hdyž tutej ł tamnemu pšchistupitej! Wón jejnu ruku šapschija, šo by ju ł šwojimaj hubomaj ščajhnył, tola wona ju jemu ł lohka wucžeže, mješ tym šo pšchecželnje rjekny: „To njeje wašchnje pola naš“.

Nětk njemóžesche šo wón dlěje šdžeržecž; wofšrocžena wutroba čžyšche město mēčž, na kotrymž mohla šašo ras wotpocžnyčž; prjedawšche reflexije bēchu šašchle a wón šwoju pšchiwušnu ł mōžnej ruku wopšchija a ju ł šebi ščajhny. Wona šo njewobarašche, dokelž čžujesche, šo šmē šo šwojemu wujej dowěricž, kotrehož lubowasche.

„Maťka“, tón po šastawzy šapocža, „čžesč mi ł temu pomhacž, kralestwo Twojich wótzow šašo šažicž?“

„Šchtoha móžu ja šhuda holecžka ša to čžinicž?“

„Ty móžesč mi šnamja dawacž wo šylnosčži a štražiwosčži njepšchecželow w tymle mēšče, hdyž ja ł wójšlom pšchicžahnu, šo bych jo dohnył. Haj, Ty móžesč, Ty budžesč hišchče wjazy čžinicž, jeli mašch lubošče dosčž ke mni, šo by moja mandželška, a wutrobitosčže dosčž, šo by wječhoma była.“

„Lubosčž a wutrobitosčž mi njepobrachujetej“, wona wutrobnje rjekny, „šajke pal Ty šrědki šapschimmjesh?“

„Ššlyšch, Maťka, Šušitajo šu moje hrody špalili, čži knježa še Šhorjelza, Šhocžebusa a Budyšchina šu moju čžesčž ł nohomaj teptali. Šchto čžěšcho waži? Šamni šu mōžni, haj njepšcheminjeni — tucži šłabi a štruchli; Šamni šu Ššlowjenjo, ł nami jeneho rodu — tucži naducži a šazpjeni Nēmžy, a njemóže mi teho dla wólba čžěžka byčž. Šutšje rano še šwitanjom dnja šym na pucžu do Čžěščeje, šo bych šo šlubatowarščha Šušitow ščžinił. Bėda Šam, Šy horžži knježa“, mlodženž ł posbēhnjenym hłošom wuwola, mješ tym šo lubu pušchčži, še šwojeho šyđka posłocžži a pjaščž posbēhny, „hdyž še štrašchnymi Šušitami pšched Wašche murje pšchicžahnu, w kotrychž moja njewjesta jako šlubatowarščka pšchēhwa.“

„Ššlubatowarščka Šušitow niđdy njebudu!“

„Šchto Čži je, Maťka?“ praschēsche šo naštrōžany mlodženž. „Pšches nich je wšcho hubjenstwo na našču šwójbu pšchischlo: mój nan we šwojich hubjenych wobštejenjach, moja macž njeboha, Twója rubjena, našche wobšedženstwo a kublo špalene. U w tchle čžłowjekach žana wutroba njeje, woni wšcho nēšajkej šlepej njemdroščži woprowaju! Njedžerž žaneho towarštwja ł nimi; woni naš šahubja!“

„Woni nam wšcho šašo dadža, hdy bychu to tež nochžyli!“

„Š njepšchecželemi šwojeje šwójby a wěry, jenicžkeje pšpjeru w našchim hubjenštwje, njemōžu do žaneho šjenocženštwja štipicž! Ša šo štrachuju pšched tymile žadlawymi žaharjemi.“

Šaž tež mlodženž do njeje rēcžesche, ju praschēsche a šarocžowasche, wón ju njemóžesche ł temu nanucžicž, šo by na jeho pšchecža džiwala. Ššerbam šwojotna wišelnosčž w twjerdžedžerženju na nabožinje ju njedostatklivu ša najšłódsche šlubny čžinjesche. Komu by tež ł žyła mōžno byčo, žónšku wo njeprawdosčži a wopacžnosčži teho pšchepořacž, šchtož ta hłubofo a žiwje šaczuwa?

„Dha dyrbju šwój pucž šam hičž“, mlodženž šrudnje rjekny. „Šutšje mje mój dobry šón do lēhwa Šušitow ponješe, a potom čžu hladacž, hacž Čže njemōžu pšchecziwo Twojej woli wumoz. Měj šo derje, Maťka, a špominaj na mnje!“ Šišchče junu mlodženž to holecžo na šwoju wutrobu ščajhny a potom še špěschnymi krocželemi wotšal šhwatašche.

(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake ł bliska a ł daloka.

Š Budyšchina. Šaňdženu šrijedu, 17. junija, bēšche ša našču wořadu džēň wulkeho wješela. W našchim wobnowjenym a rjenje wupyšchenym Božim domje šwjecžesche Budyšchinskje pobocžne Šustav-Adolfske towarštwjo šwój lētušchi šwjedžen. Šunjež je nětko ša ratarjow jara nusny čžaš a šłóncžne wjedro mōžnje wabjesche, šyno džělacž, bēšche šo tola wulka šyła nutryh kemscheryow šešchla, tať šešche žyrkej hacž do poslednjeho města napjelnjena. Wobnjoma woboro, wojerške towarštwjo ł šhorchowju a Budyšchinskja a Pšchimečžanska mlodžina, šotraž bēšche ł dopomnjecžu na tutón šwjedžen šrašnaj woltarnaj šwěcžnikaj darika, w šwjedženškim čžahu pod piřkanjom šhoralow ł duchownych do Božeho doma pšchewodžachju. Ššerbski šwjedženški předať, ł šarať Šólcž ł Šakež, našch nēhdušchi dušchowanšny, předomasche nam po Šš. 84, 1—5: Šutón pšalm, našch šhěrlušch wo našchej drohej ewangeliško-lutherškej žyrkwi na Šustav-Adolfskim šwjedženju. 1. Šako džakny šhěrlušch jón špěwamy, 2. Štyšł bratrow w nim šhšchimy. 3. Šim ł šaspěwanju pomhajmy. Nēmški šwjedženški předať bē ł šarať Šauffe ł Wósborka. Šón nam na šažoku Šil. 4, 4—6 pšchiwola: Našche hešło na Šustav-Adolfskim šwjedženju: Šón Šnjes je blisko. 1. Šo napjelnja naš ł wješelosčžu. 2. Šo šahorja naš ł luboščži. 3. Šo posbēhuje naš ł modlenju. Mōžny bēšche šačžišchčž předomanjow, to wobšwědcži wunosčht kolekty, kotryž bē po šerbskim kemschenju 79 hr., po nēmškim 93 hr., hromadže 172 hr., šawěšče wulkotny dar ša mašu wořadu. Woltarnu šlužbu mēšesche na šerbskim kemschenju ł šarať Šjeda ł Budyšchina a ł šarať Maťek ł Barta, na nēmškim ł šarať Šróřak ł Šrodžišchčža a ł šarať Šrygar ł Šorščiz. Ša wobēmaj kemschenjomaj šchulške džěcži arije špěwachju. Špopłdnju šo w šařškim dworje pod wobženjom ł tajneho žyrkwinškeho radžicžela Šeiera ł Budyšchina šjawna ludowa šhromadžišna wotmē, šotraž bē teho runja bohacže wopytana. Šóh daj, šo by žohnowanje tuteho rjanego šwjedženja w našchich wutrobach žiwe wotšalo a naš ł hišchče horžyšchej luboščži ł wěrybratram w rošpřošchenju pohnuło.